

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Capvt Primvm. Tentatoris genius generatim describitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

P A R S A L T E R A

D E

T E N T A T O R I S G E N I O .

CAPVT PRIMVM.

Tentatoris genius generatim describitur.

*Florus l. 2.
cap. 6.*

Arium prorsus obsidionis genus est. Carthago Hispaniæ, quod Florus memorat, quo die obsessa, eodem etiam est capta.

Quam verò diras & longas obsidiones tolerarunt Poridæa urbs maritima Macedonia, Tunes Africa minoris seu Zeugitanae *

** Aliis propria dicitur.*

urbs à Carolo VII. Imperatore Anno 1535. expugnata. Hanc olim continuis sedecim diebus arsisse, sed iussu Senatûs Romani reparatam esse memorat Eutropius. Utica ejusdem Africae urbs olim post Charthaginensium summæ dignitatis ab Amilcare Hannibalis parte oppugnata. Hierosolyma à Tiro & Vespasiano obsessa & capta sexto mense à die Paschatis, quo obsideri cœpta.

Obsidionem triennem non unam produunt scriptores. Bylantium ævo Severi Imperatoris tribus annis & dimidio obsessa. Bethoron Hebrææ civitatis obsidio triennium tenuit. Totidem annis à hoste cincta Samaria.

Vienna Austriae sub obsessore Solymanno & protettore Carolo V. viginti octo impressiones toleravit & repulit. Vejorum decennalis obsidio fuit, quo quidem tempore miles Romanus sub pellibus durare cœpit.

Vix ulla tamen unquam obsidio contumacior, quam ad Ostendam fuit, nulla urbs majore vi oppugnata, nulla fortius propugnata, nusquam plus artis & industriae adhibuit, nusquam plus molitionum, munitionum, insidiarum: Lue grassante, tormentis fulminantibus miles de capite suo ludebat, & contemptâ morte ferocior, sciens prudens in pericula ruebat. Ita vitæ prodigi morte ultro lacescebant, & pedibus cadavera calcantes hominum ingenium exuisset, ac naturam jurasse videbantur. Nusquam magis invidi spiritus in obsessis, nusquam majus victoriæ in obsidentibus studium est reperitum. Canant poëtæ & fabulis attollant decenne illi obsidionem. Lacones viginti annos in pertinaci Messanae oppugnatione posuerunt, tres Ostendanae obsidionis anni & aliquot menses illustribus omnibus veterum facinoribus tenebras offundunt.

Unica obsidio Bredana quantum temporis & laboris, quantum auti & militum glutierit, Hermannus Hugo singulari libro demonstrat.

Urbium robur ostendit obsidio, hominum virtutem aperit tentatio. Hactenus de tentatione actum: Nunc porrò agemus de Tentatore.

§. II.

*Chrysolog.
ser. 11. initio,
mibi pag 33.
Diaboli
elogia.*

Petrus Chrysologus arrepto veluti penicillo diabolum suis coloribus expicturus: Diabolus, inquit, mali auctor, nequitia origo, rerum hostis, secundi hominis semper inimicus, ille laqueos tendit, lapsus parat, foveas fodit, aptat ruinas, stimulat corpora, pungit animas, cogitationes suggerit, immittit iras, dat virtutes odio, vitia dat amoris, errores serit, discordias nutrit, pacem turbat, affectus dissipat, confindit unitatem, sapit malum satis, bonum nihil violat divina, humana

A tentat. Jam supra monui & identidem monere non cesso: Nemo fidat diabolo, cui nomina mille, mille nocendi artes. Nulla ejus tentatio non colorata, nulla non specie boni velata. Nam intelligentia humana nihil nisi Verum, aut sub Veri specie: Voluntas nihil nisi Bonum, aut sub Boni specie potest recipere. Nemo philippum plumbeum, nemo cupreum sesterterium in loculis admittit, nihilominus multi & plumbum & cuprum, monetas adulterinas sed argenti aurive palliolo honestas, recipiunt. Diabolus monetæ adulterator insignissimus, nummis quos cudit, argenti & auri colores incoquit. Quid enim tentatio nisi fallax species? Ita Petrus Chrysologus: Tentatio est, inquit, species fallens, quæ prospera ser. 11. in adversis, adversa occultat in prosperis, humanamque igno- ran- rancian- solosos educit in lapsus. Quis autem sit spiritus qui tentat, ipsa declarat suggestio. Nam spiritus Carnis mollior, spiritus mundi vana, spiritus malitiæ amara semper loquitur, sed speciosissimis quibusque titulis præfixis, amœnâ semper & honestâ fronte scorpionis caudam occultat: boni specimen præ se fert omnis tentatio. Tu verò cave, læt anguis in herbâ, læt sub osculo Joabi sica; frumenti manipulum messor amplectitur ut eum falce succidat, venator viridi vestire gaudet, ne feras fuget, piscator hamum obvolvitur escâ, ne illum pisces horreant, rete operit Auceps, ne tereat aviculas, venenum sæpe conditur saccharo, propinatur aureo carthesio: fraus & fucus plerumque conjunctissima.

Si Aristoteli credimus, sunt mendacia, quæ majorem veritatis speciem habeant, quam ipsa veritas. At verò eodem teste, modica transgressio à veritate discedentibus fit longè decies millies major. Angelum lucis repræsentat tenebrarum princeps, veritatem assimilat primus mendaciorum figulus. Phariseos, scribas, Pontifices Hebræos ad scelus maximum, ad parricidium immensissimum venustus salitatus pettraxit. Quid facimus, omnes ajunt, quia hic homo multa signa facit. Si dimittimus eum, omnes credent in eum. Et venient Romani, & tollent nostrum locum & gentem. Sacrilegii summi statuebant fundamentum, æquitatem. Ergo, ajunt, convenientissimum est rationi, ut tanto huic malo, maturè admoveamus remedium: bonum publicum privato anteponendum. Hic homo eâ plebis gratiâ valet, ut exercitum constare, & Respublicam possit evertere aut certè mutare. Romani nobis insensû non deerunt his molitionibus. Ita & nomen, & populum, & sacra nostra difficile illis non erit pessumdare.

Quid quæso fingi posset speciosius? Ita nonnunquam qui ad clavum sedent, homines privatos nullo jure opprimunt, in communis boni, ut ajunt, gratiam. Nulla oïlla quæ sibi suum non inveniat operculum. Hoc Tentatoris primum vafamentum est, umbrâ virtutis & boni nomine specioso fallere. Ita nullum flagitium, scelus & ris, & sacrilegium nullum est quod callidissimus tentator ratione ac æquitate non possit obvolvare.

De astutiâ hujus Tentatoris differens Jobus: Carrilago illius, inquit, quasi lamina ferrea. Quid per Carrilaginem, vers. 11. ait Gregorius interpres, nisi simulatio ejus accipitur: Carrilago namque osis ostendit speciem, sed osis non habet firmitatem: & sunt nonnulla vitia, quæ ostendunt in se rectitudinis formam, sed ex pravitate procedunt infirmitate. Hostis enim nostri malitia tantâ se arte palliat, ut plerumque ante decepte mentis oculos culpas virtutes fingat, ut inde quisque quasi expectat præ-

nia, unde dignus est aeterna invenire tormenta. Hinc, ulcisci se iustitia putatur; boni zeli meritum Ira creditur; Ignavia mansuetudini, prodigalitas miserationi; tenacitas parumoniae, pertinacia constantiae tribuitur; Superbia, libertas, lascivia, affabilitas, loquendi prociacia veritatis defensionem censetur; pigritiae quietis amor, praecipitantia agendi fervor, exequendi tarditas a procrastinatoribus illis consilii maturitas appellatur. Error mantelo se virtutis velat, hinc & longe minus agnoscutur & difficultas emendatur. Eam ob causam monet Joannes: *Charissimi nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus si ex Deo sint.* Examinandus est larvatus ille lucis angelus, quis sit, & unde sit; quid spectet ac velit? Ita ducum praestantissimus Josue cernens angelum sed sibi ignotum, & interrogans: *Noster es, inquit, an adversariorum?* Ita extremae tentationis ungulae sunt obervandae, quod potissimum collineet, attendendum. Ratio dialectica exponit omnem falsitatem, consideratio finit, elidit omnem tentationem. Finem inspice, diabolo ne fide.

§. II.

Vulpes animalium astutissima ut aves allicit, mortuam se simulat. Cum simplices ad laetum funus advolant, vaferrimum quadrupes in rem suam vigilans incautas subito corripit & jugulat: ita daemon inducias simulat & pacem, se fingit mortuum; repente adest & praedas agit vario stratagemate quassitas.

Dux Normannorum Haddingus regio sanguine prognatus, vir ferox, ad arma natus, Lunam, Italiam civitatem expugnaturus, dolum sic armavit. Misit in urbem qui commearum peterent & hospitium, simul nuntiarent fatalem morbum, in quo Christianis sacris ante mortem imbui cuperet. Ad omnia, annuerunt Lunenses. Ingreditur Haddingus baculo nixus & lastrali fonte tingitur, explorata tacite urbe ad naves cum exercitu redit. Brevi fama volat, mortuum principem, Ecclesiae Lunensis legata arma ducis & equum cum gemmis & multo auro. Credunt cives & funus regium instruant. Armatus & vivus dux feretro imponitur, omnium exercitu ad tumulum profequente. Quid urbs, nisi suum ipsa funus duxit? Ponitur jam feretrum auro & gemmis coruscum. En tibi subito mortuus surgit & armatus, primus obvius sternit, quem secuti milites urbem incenderunt, captivos cum praeda detulerunt in naves.

Ita Solimannus Peloponesius Aegypti Praefes ab Ottomanno Imperatore Turcico missus Adenum Arabiae oppidum munitissimum occupavit. Cum enim ab Zebito ejusdem felicitis Arabiae civitate superatis faucibus Adenum pervenisset, legatos jam ante praemisit, qui ab Rege commeatum vacuasque in urbe aedes curandis aegrotis pro amicitia peterent; utrumque cum cura praestitit Rex, & alimenta in classem & hospitium laborantibus datum. In id hospitium simulato morbo, singuli milites a quatuor valentibus a mari transfuebantur, armis in lectulo sub veste connectis, per eam fallaciam nihil ejusmodi suspicante populo, quingenti paulatim intronissi. Tum Solimannus ex composito per satellites Regem ad naves accersit, ille cum, suae dignitatis haud quaquam oblitus, indignabundus abrueret; concessit insidiatoribus, quod jam ante convenerat, & classe proponitur signum, ii cum armis extemplo coorti stupente ad inopinatam rem civitate, regiam circumfuerunt, comprehensumque regem ad Solimannum vi pertrahunt. Ibi superbe interrogatus ab eo, cur tertium jam diem ad se officii causa venire distulisset, cum liberius responderet, quam praedonis aures ferre consueverent, arreptus propalam ex ipsius praetoriae navis antenna suspenderit. Urbs dein crudelem in modum direpta; praesidium impositum.

Ita diabolus ad omne stratagemata exercitatus in

Angelum lucis se transformat, pacem & amicitiam simulat, suam tentandi vim velut emortuum commoneat, ut certius celeriusque decipiat. Ad Simeonem Strylitam cum curru & equis igneis tanquam Angelus e caelo missus suaviter accedens, Tempus est, inquit, ut Elias instar hinc emigres in caelum. Ascende currum quem tibi Deus amico tibi misit obvium. Simeon jam ascensurus pedem alterum in fallacioso surru posuit, sed una dominum Jesum inclamans se cruce signavit. Mox currus, & equi, & auriga evanuerunt.

Rathbodum regem Frisonum narrauit aureo palatio, quod ater hic angelus representavit, eo deceptum, ut a divino Ulfrano fonte sacro janiam tingendus, pedem revocavit mutata subito mente, dixeritque, Nolle se baptizari, sed a morte illuc commigrare velle, ubi se sciret majorum suorum & plurium amicorum societate in aureo illo palatio fruiturum. Triduo post ajunt mortuum; & quo migrasse: ad illud utique palatium aureum, B Aeternale caelum.

Ita execrandam illam & ter miseram faciem, veneficos & veneficas Orcinianos hic architectus jam notodolo deludit. Aedificia splendoris ac voluptatis refertissima pingit aere, suisque ea discipulis illis ac sororeculis spectanda, & brevi habitanda exhibet. Minc illi martyres diaboli, quod jam saepius compertum, quaestionis tormenta, rogam, flammis, supplicium extremum tolerant constantissime. Tanti apud eos est aereum nugacissimum spectaculum, praestigia fallacissima. Quid in tentatione trepidas Christiane ignave, cur pro Christo parti reculas? Gloria & divitiae in domo ejus. Salvi erimus in vita ipsius. Idcirco gloriamur in spe gloria filiorum Dei. Non solum autem, sed & gloriamur in Deo per Dominum nostrum Jesum Christum. Ergo, exue te stolam luctus & vexationis tuae, & indue te decore & honore ejus, quae a Deo tibi est sempiterna gloria. Eximio Petrus Damianus: Diaboli tentationis, inquit, proponuntur tibi exempla, ut & ipse contra hostis callidum deceptoris insidias solerter evigiles, & dum te delectat aliorum audire victorias, ipse te per languidi corporis ignaviam non remittas.

§. III.

Stratagemata memorans Vir doctissimus Erycius Puteanus historiographus regius: Franci, ait, Perthariti causam, ad quos, confugerat, bello & vindicta dignam arbitrari, ingentibus copiis in Italiam pertrahunt. Hos vinibus delictiatis, sed astu valens, Grimoaldus prope Altam aggreditur. A levi praelio metum simulans, fugam cepit, & castro vino ciborumque lautiis capiendo hosti referta, deserit. Franci fausto victoriae auspicio decepti, & in ventris praedam effusi, tanquam ad epulas non ad pugnam venissent, vino se onerant & in doli praesentantur. Prius igitur ebrietate quam bello victi, cladem suam strati adumbrant. Quippe post secundam vigiliam somno vinoque merfos Grimoaldus adortus, tantamque sterrentium stragem edit, ut plus sanguinis solum sit, quam vini hostes exhauserant. Quid dicam? praeproperam maleque digestam victoriam revolvete. Sic validus exercitus parva manu oppressus est, & res Perthariti ad desperationem prolapsa. Tam insigni cladi cum vix nuntius superesset, memoriam apud posteros locus fecit, Francorum rivulus huc usque appellatus.

Haud aliter diabolus tentator verè Grimoaldus eam illis quos tentat, offundit escam, quam novit fore gratissimam: putridum sed scitè coloratum porrigit pomum, ut totum rapiat regnum, voluptates exhibet, sed impuras & fluxas, ut spoliat caelestibus & aeternis. Hoc ferè stratagemata ille suas victorias parit, non dat regna sed promittit, rerum umbras pro rebus objicit. Nimis quam impetitus & satius est, qui a demone malorum omnium latore aucupatur commoda. Faciem eius, Job

Simulacrum meonem Strylitam: Antonius Simeoni discipulus in vita ejus cap. 5. apud Rosoveya. mibi p. 172. Rathbodum regem Frisonum. Vincinius in spe. hist. l. 23. c. 146. Annal. Franco. in Dagoberto circa annum 708. Apopsheg. Gall. Paris. pag. 20. Pf. III. v. 32. Rom. cap. 5. vers. 10. Ibid. v. 2. Danich. c. 5. vers. 1. Damianus lib. 6. epist. ep. 21. Erycius Puteanus l. 2. hist. Insularum. Vide etiam volum. 1. Annal. Boicorum P. Andrea Brunner lib. 5. mibi p. 610. & seq. * Aliis Perthariti, & Partheritis aut Partharicus nominis propriè Parthariti. Fuit Longobardorum Regis Arripertis, vel Arripertis filius, quò regno excidit, idemque tragicis casibus, & multis crebris exitiis jam grauius recuperavit. Stratagemata demonis ut suas victorias pariat Promittit regna, non te, dat.

Job cap. 41. vers. 13.

celste, *præcedit egestas*. Divitias non habet ulla, quibus af-
secas suos & clientulos beet, eorumque inexplabilem
cupiditatem exsatiaret. Inani & ludicra divitiarum um-
bra fallit, quæ famem non sedat sed provocat, perinde
ut quis famelicum panem picum aut lignum apponat.

Verba il-
lius ambi-
gua sunt
ne inho-
nestum
appareat.

Dæmon principio sensum ac molliter inserpit, dein
vehementer atque hostiliter premit & arget; illius verba
sæpe obliqua & ambigua sunt, ne inhonestum appareat,
quod turpissimum est, & prorsus execrabile.

Multa si-
mul agenda
sub aspectu
ponit.

Multos decipit, dum eis multa simul agenda sub
aspectum ponit, ut eos acervo & mole rerum terreat.
Tu verò responde tentatori: Hac hora hoc faciam, se-
quente aliud, aliudque tertia; non simul omnia. Ita pe-
detentim & per gradus confici possunt plurima.

Non pau-
cos multi-
tudine
precum
fallit;

Non paucos fallit precum multitudine, qui hoc
unum satagunt ut precatiunculas recitent quam pluri-
mas, num illud attendat, faciant, hoc ipsi non mûsum cu-
rant; interim tiam sæpe magis necessaria & meliora ne-
gligunt.

Nequissi-
ma humi-
litaris spe-
cie sedu-
cit,

Quantos nequissimæ humilitatis specie seducit, qui
actiones sanctiores multas omittunt, ne ab aliis habeantur
sancti, & inde ipsi fiant superbi.

Honesto
correctio-
nis titulo
in iram,
vindictam
impellit,
Spe vanâ,
taciturni-
tate super-
bâ deludit,

Honesto correctionis titulo multos in iram, contu-
meliam, vindictam, severitatem nimiam impellit: Alios
mansuetæ comitatis furo impedit, quò minus lasciva,
obretactoria, pessima quæque garrientes aut agentes
corrigan.

Tam blan-
dè quam
malitiosè
suadet,

Quam multos spe vanâ, taciturnitate iracundâ, vel
timidâ & superbâ, in omnibus fallis, religionibus fictis,
superstitionibus veris, scrupulis exitiosis, curiositatibus
noxiiis, odus & simularibus speciosis, lacrymis & sola-
riis captiosis, suspitionibus malignis, tristitiis aut gau-
diis inanissimis deludit.

Isaia c. 31.
vers. 23.

Nonnullis tam blandè quam malitiosè suadet: Ut de-
mum ab hac tentatione libereris, concede aliquantul-
um naturæ, satsifac animo, satia gulam, indulge genio,
exple appetentiam, da aliquod hilaritati, laxa voluptati
frenos, remitte arcum, ut denuo intendi possit. En ten-
tatoris astutiam: *Dixerunt animo suo, monet Isaïas, incur-
vare ut transeamus. Noli acquiescere, ait Bernardus, non est
enim transiturus, sed te graviter oppressurus. Quò magis vo-
lueris explere voluntatis sitim, eò magis lities. Tenta-
tionem non vincis, sed irritas & accendis, cum ei satis-
facis. Sed hæc infra explicatiùs trademus.*

Constãtia
dæmonis
in tenta-
do est in-
defessa.

Potro indefessa est dæmonis in tentando constãtia.
Non eum frangit temporis diuturnitas, non illum mo-
ræ tædet, ne si iterum iterumque ac sæpius repellatur,
animum desponderet, aut in pagnandi contentione lan-
guet. *Ossa ejus velut fistula eris, ait Jobus, cartilago illius
quasi lamina ferrea. Ut enim ossa non flectuntur, nec
mollescunt, ita dæmon non incurvatur domitus, non
cedit victis, non continuo fugit pulsus. Musca est im-
pudens, identidem cedit, etsi centies rursumque centies
abigatur. Et sicut in exagitando & persequenda prædâ
non fatigatur, ita etiam in retinendâ impigerimus nulli
paret operæ. Ex ejus unguibus non minus difficulter
extorseris prædâ, quam, ut verus est verbum, ex Her-
culis manibus clavam, aut à leonis unguibus semelum
agnum. Enimverò tentator iste non initio statim dentes
& ungues exerit; à levioribus incipit, picula minora
suggerit, paullatim ad gravia flagitia & crebriora transit,
in eos demum omnem malitiam effundit, & ad gravissi-
ma quæque pertrahit, quos illis tentationum præludiis
vicierit. Nimirum quò serpens caput immiserit, eò & re-
liquum corpus non difficulter introducit. Quò dia-
bolus digitum, eò & manum, brachiùmque totum
inferit.*

In retinendâ
prædâ est
impigeri-
mus.

Franciscus Assisius vir sanctissimus monere solitus: si
diabolus, ajebat, vel unicum capillum nobis extorserit,
grandem inde eamum, aut rudentem validum texit: si
vel semel remittam nos irretiat, inde ad alia atque alia

A non difficili usasu proturbat. Si manum nolis perdere,
cave digitum tentatori porrigas.

C A P V T II.

Tentator diabolus Cupedinarium & Aurifi-
cem agit, deliciis & divitiis fallit.

V Ir sanctissimus abbas Mathois, quod Pelagius me-
morat, dicere solebat: Diabolus non peninde bo-
nus messor atque sator est; industria plurimum expen-
dit seminando, sed tantumdem non recipit merendo.
Quòd si tam abundantem haberet messem, quam co-
piolam spargit sementem, in sua horrea orbem univer-
sum conveheret. Diversis planè seminibus instructissi-
mus, malorum omnium seminator est. Neque verò
aliud, quam herbas malas & inutiles, frumentum vitium,
adulterina semina, segetum pestes, lolium, urticas, tri-
bulos, lappas ferit. Sed, Numini sint laudes, non omnis
ejus satio surgit, hinc minus merit, quam ferit. Sygii se-
minis multum interit.

Quemadmodum verò Satanas modò seminato-
rem, modò messorum, ita subinde mercatorem, mox
relictorem aut pellionem, nonnunquam Phrygionem,
jam verò pictorem, jam satorum, jam & sutorum; brevi
victorem aut tinctorem, modò pictorem agit, mille lar-
vas die uno, unicâ horâ induit. Jam pavonis, jam colu-
bri, jam leonis formam subit; formas se vertit in omnes.
Uti verò Archerontus hic tentator variâ sumit figu-
ras, & vultus præfert diversissimos, ita omnis generis
tentationes admover, jam minatur & terret, jam blan-
ditur & mulcet; modò rogantis, modò imperantis per-
sonam gerit; quascumque vult, facies sibi aptat, ut ad om-
ne vitiorum genus pertrahat. Præcipuè verò triplici ten-
tatione humanam gentem ad malum sollicitat. Nam
sæpiissime aut Cupedinarium, aut Aurifexem, vel Bra-
ctearium, aut Pileonem agit. *Tentator filius Joannes
jam olim pronuntiat: Quoniam omne quod est in mundo,
concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & super-
bia vitæ, quæ non est ex Patre, sed ex mundo est. Cupedinarium
concupiscentiam carnis, Aurifex vel Bractearium Con-
cupiscentiam oculorum, Pileo Superbiam vitæ perlua-
dere nititur. Ut igitur Tentatoris indolem ac genium
probè noverimus, hunc vobis Christiani, Cupedina-
rium, hunc Aurifexem & Pileonem depingam, ut tantò
minus lædat, quanto magis patuerint lædendi artes.
Hoc quidem caput Cupedinarium & Bractearium da-
bit noscendum.*

§. I.

V T Concupiscentiam carnis concitet Tentator,
Cupedinarium agit, & homines gulâ, libidine,
deliciis tentat. Edendi appetentiâ Protoplastos & om-
nes eorum posteros pessum dedit & in exitum adduxit.
Gulâ & libidine orbis universus ab hoc Cupedinario in-
fectus diluvii aquis submersus est. Pentapolis (seu quin-
que civitates Palæstinæ) flos & medulla omnium re-
gnorum, quia libidini servit, igne cælitus lapsa consum-
pta est. Gulâ & libido Cupedinarium illius notissimæ ten-
tationes Hebræum populum idololatriâ & omnibus
flagitiis contaminarunt: *sedit populus manducare & bibere,
& surrexerunt ludere. Moabitides feminæ Hebræos blan-
dâ humanitate ad pollutum, seu, vorivum epulum vo-
carunt. Hic Gulâ, Libido, Idololatria & omne ma-
lum suavi compendio persuadebatur ab illo ipso Cupe-
dinario. Fornicatus est populus cum filiabus Moab, quæ voca-
verunt eos ad sacrificia sua. At illi comederunt & adoraverunt
Deos earum. Hoc consilii gravissima fuit Cupedinarium hu-
jus tentatio, cum omnis populus Israëlitis præstantissi-
mum manna nausaret, & carnes appeteret. Hæc duplici
Gulæ & Libidinis tentatione Cupedinarium ille maxi-
mam*